"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ତୁମମାନଙ୍କର ବାସ୍ତବିକ ସଂସ୍କାର ଅର୍ଥାତ୍ ଅନାଦି ସଂସ୍କାର ପବିତ୍ରତା ଅଟେ, ତୁମେମାନେ ରାବଣର ସଂଗଦୋଷରେ ପଡି ପତିତ ହୋଇଯାଇଛ, ଏବେ ପୁଣି ତୁମକୁ ପବିତ୍ର ହୋଇ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହେବାକୁ ପଡିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଅଶାନ୍ତିର କାରଣ ଏବଂ ଏହାର ନିବାରଣର ଉପାୟ କ'ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ଅଶାନ୍ତିର କାରଣ ହେଲା ଅପବିତ୍ରତା । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଭଗବାନ ବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କର ଯେ ଆମେ ନିଜେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା କରିବୁ, ନିଜର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ପବିତ୍ର କରିବୁ, ଅପରାଧୀ ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାରୀ ହେବୁ ନାହିଁ, ତେବେ ଯାଇ ଅଶାନ୍ତି ଦୂର ହୋଇପାରିବ । ତୁମେ ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନା କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିମିତ୍ତ ହୋଇଥିବା ପିଲାମାନେ କେବେହେଲେ ଅଶାନ୍ତି ସୃଷ୍ଟି କରି ପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ଶାନ୍ତ ରହିବାର ଅଛି, ମାୟାର ଚାକର ହେବାର ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ବସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଗୀତାର ଭଗବାନ ଗୀତା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ଥରେ ମାତ୍ର ଶୁଣାଇ ପୁଣି ଚାଲିଯିବେ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଗୀତାର ଭଗବାନଙ୍କଠାରୁ ସେହି ଗୀତା ଜ୍ଞାନ ଶୁଣୁଛ ଏବଂ ରାଜଯୋଗ ମଧ୍ୟ ଶିଖୁଛ । ଲୋକମାନେ ତ ଲିଖିତ ଗୀତାକୁ ପଢି କଣ୍ଠସ୍ଥ କରି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି । ଯଦି ସିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଦେବେ ତେବେ ଆଉ ଥରେ ପିଲା ହୋଇ ଜନ୍ମ ନେବେ ତେବେ ତ' ଆଉ ଶୁଣାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ଗୀତା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ଯେତେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମେ ରାଜତ୍ୱ ପ୍ରାପ୍ତ ନ କରିଛ । ଲୌକିକ ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ପାଠ ପଢାଇଥା'ନ୍ତି, ଯେତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାଠପଢ଼ା ନସରିଛି ପଢ଼ାଇ ଚାଲିଥା'ନ୍ତି ଯେବେ ପାଠ ଶେଷ ହୋଇଥାଏ ତେବେ ରୋଜଗାର କରିବାରେ ଲାଗିଯାଇଥା'ନ୍ତି । ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ପାଖରେ ପାଠ ପଢି, ରୋଜଗାର କରି, ବୁଢା ହୋଇ, ଶରୀର ଛାଡି ପୁଣି ଆଉ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ନେଇଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ଲୋକମାନେ ଯେଉଁ ଗୀତା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ଏହା ଦ୍ୱାରା କ'ଣ ପ୍ରାପ୍ତି ହେଉଛି ? ଏକଥା ତ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଗୀତା ଶୁଣାଇ ପୁଣି ପର ଜନ୍ମରେ ଛୋଟ ପିଲା ହୋଇ ଜନ୍ମ ହେଲେ ଆଉ ତ ଶୁଣାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ବଡ ହୋଇ ବୟସ୍କ ହେବେ, ଗୀତା ପାଠୀ ହେବେ ତେବେ ଯାଇ ଶୁଣାଇପାରିବେ । ଏଠାରେ ତ' ବାବା ଥରେମାତ୍ର ଶାନ୍ତିଧାମରୁ ଆସି ପାଠ ପଢାଇ ପୁଣି ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇ ପୁଣି ନିଜ ଘରକୁ ଚାଲିଯାଉଛି । ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ପାଠପଢାଉଛି ସେମାନେ ଆସି ନିଜର ପ୍ରାରବ୍ଧ ଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି । ନିଜର ରୋଜଗାର କରି, ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ଧାରଣ କରି ପୁଣି ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । କୁଆଡେ ? ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ । ଏହି ପାଠପଢା ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ଏକଥା ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ବିନାଶ ହୋଇ ପୁଣି ନୂଆ ସ୍ଥାପନ ହେବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖୁଛୁ । ପୁଣି ନା ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ରହିବ ନା ପୁରୁଣା ଶରୀର ରହିବ । ଆତ୍ମା ତ ଅବିନାଶୀ ଅଟେ । ଆତ୍ମାମାନେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ପୁଣି ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ଯିବେ । ନୂଆ ଦୁନିଆ ଥିଲା, ଯେଉଁଠାରେ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ଯାହାକୁ ସ୍ୱର୍ଗ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଏହି ନୂଆ ଦୁନିଆ ଗଢିଲାବାଲା ଭଗବାନ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । କୌଣସି ଦେବତା ଦ୍ୱାରା କରାଉନାହାଁନ୍ତି, ଦେବତା ତ ଏଠାରେ ନାହାଁନ୍ତି । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜ୍ଞାନ ଦେବେ । ଯେଉଁମାନେ କି ପୁଣି ଦେବତା ହେବେ । ପୁଣି ସେହି ଦେବତାମାନେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ-ନେଇ ଏବେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛନ୍ତି । ଏହି ରହସ୍ୟ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ - ଭଗବାନ ତ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ଯିଏକି ନୂଆ ଦୁନିଆ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି, ତୁମେ ପଚାରୁଛ କଳିଯୁଗୀ ପତିତ ଅଟ ଅଥବା ସତ୍ୟଯୁଗୀ ପବିତ୍ର ଅଟ ? କିନ୍ତୁ କିଛି ହେଲେ ବି ବୁଝିପାରୁନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ବୁଝାଇଥିଲି । ମୁଁ ଆସୁଛି ତୁମକୁ ଅଧାକଳ୍ପ ସୁଖୀ କରିବା ପାଇଁ । ପୁଣି ରାବଣ ଆସି ତୁମକୁ ଦୁଃଖୀ କରିଦେଉଛି । ଏହା ସୁଖ-ଦୁଃଖର ଖେଳ ଅଟେ । ଏହି କଳ୍ପର ଆୟୁଷ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ଅଟେ । ତେଣୁ ଅଧା-ଅଧା କରିବାକୁ ପଡିବ ନା । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ସମସ୍ତେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ବିକାରୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏହି କଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଏବେ ବୁଝୁଛ । ଆଗରୁ ବୁଝୁନଥିଲ । କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଯେଉଁମାନେ ବୁଝିଥିଲେ ସେହିମାନେ ହିଁ ବୁଝୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଦେବତା ହେବାର ନାହିଁ, ସେମାନେ ଆସିବେ ହିଁ ନାହିଁ । ତୁମେ ଦେବତା ଧର୍ମର ଚାରା ରୋପଣ କରୁଛ । ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ଆସୁରୀ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଦୈବୀ କୁଳର କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଏହି ବୃକ୍ଷ ଯେବେ ନୂଆ ଥିଲା ତେବେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଥିଲା । ଆମେ ସେହି ବୃକ୍ଷର ପତ୍ର ସବୁ ଦେବୀ-ଦେବତା ଥିଲେ ପୁଣି ରଜୋ, ତମୋରେ ଆସିଲେ ଏବଂ ପୁରୁଣା ପତିତ, ଶୂଦ୍ର ହୋଇଗଲେ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ପୁରୁଣା ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ରହିବେ । ପୁରୁଣାକୁ ପୁନଃ ନୂଆ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଏବେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ପ୍ରାୟ ଲୋପ ହୋଇଗଲାଣି । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେବେ-ଯେବେ ଧର୍ମର ଗ୍ଲାନୀ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ପଚରାଯାଉଛି କେଉଁ ଧର୍ମର ଗ୍ଲାନୀ ହେଉଛି ? ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କହିବେ ଆଦି-ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ଗ୍ଲାନୀ, ଯାହା ମୁଁ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲି । ସେହି ଧର୍ମ ହିଁ ପ୍ରାୟ ଲୋପ ହୋଇଯାଇଛି, ଧର୍ମ ପରିବର୍ତ୍ତେ ସବୁ ଅଧର୍ମ ହୋଇଗଲାଣି । ତେବେ ଯେତେବେଳେ ଧର୍ମରୁ ଅଧର୍ମର ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଯାଇଥାଏ, ସେତେବେଳେ ବାବା ଆସିଥା'ନ୍ତି । ଏହିପରି କହିବା ନାହିଁ ଯେ ଧର୍ମର ବୃଦ୍ଧି ହେଉଛି, ଧର୍ମ ତ ପ୍ରାୟଃ ଲୋପ ହୋଇଗଲାଣି । ବାକି

ଅଧର୍ମର ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିଛି । ବୃଦ୍ଧି ତ ସବୁ ଧର୍ମର ହେଉଛି । ଏକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କେତେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଧର୍ମର ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଛି । ବାକି ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ପ୍ରାୟଃ ଲୋପ ହୋଇଯାଇଛି । ପତିତ ହେବା କାରଣରୁ ସ୍ୱତଃ ଗ୍ଲାନୀ କରୁଛନ୍ତି । ଧର୍ମରୁ ଅଧର୍ମ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମର ଅର୍ଥାତ୍ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ହୋଇଥାଏ । ଆଉ ସବୁଧର୍ମ ତ ଠିକ୍ ଚାଲିଛି । ସମସ୍ତେ ନିଜ-ନିଜର ଧର୍ମରେ ସ୍ଥାୟୀ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ନିର୍ବୀକାରୀ ଥିଲା, ତାହା ଏବେ ବିକାରୀ ହୋଇଗଲାଣି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲି ପୁଣି ସମସ୍ତେ ପିତତ, ଶୁଦ୍ର ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ଧର୍ମର ଗ୍ଲାନୀ ହୋଇଯାଉଛି । ଅପବିତ୍ର ହୋଇଥିବାରୁ ନିଜର ଗ୍ଲାନୀ କରାଉଛନ୍ତି । ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେବା ଦ୍ୱାରା ପତିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ନିଜକୁ ଦେବତା କହିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ୱର୍ଗ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇ ନର୍କ ହୋଇଗଲାଣି । ତେଣୁ ଏଠାରେ କେହି ବି ପବିତ୍ର ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ କେତେ ବିକାରୀ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ପବିତ୍ର ଫୁଲ ସମାନ କରିଥିଲି କିନ୍ତୁ ରାବଣ ତୁମକୁ କଣ୍ଟା କରିଦେଇଛି । ତେଣୁ ତୁମେ ପବିତ୍ରରୁ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛ । ତେବେ ନିଜ ଧର୍ମର ଅବସ୍ଥା ଦେଖିବା ଉଚିତ୍ । ଡାକୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଆମର ଅବସ୍ଥା ଆସି ଦେଖ, ଆମେ କେତେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛୁ ପୁନର୍ବାର ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କରାଅ । ପତିତରୁ ପାବନ କରିବା ପାଇଁ ବାବା ଆସୁଥିବାରୁ ପବିତ୍ର ହେବା ଦରକାର ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର କରିବା ଉଚିତ୍ ।

ତୁମେମାନେ ନିଜକୁ ଦେଖ ଯେ ଆମେ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛୁ ? ଆମର ଚଳଣି ଦେବତାମାନଙ୍କ ଭଳି ହୋଇଛି ? ଦେବତାମାନଙ୍କ ରାଜ୍ୟରେ ତ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ଥିଲା, ଏବେ ପୁଣି ମୁଁ ତୁମକୁ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି କିପରି ସ୍ଥାପନା ହେବ ଶିଖାଇବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ତେଣୁ ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଶାନ୍ତିରେ ରହିବାକୁ ପଡିବ । ମୁଁ ତୁମକୁ ଶାନ୍ତି ହେବାର ଯୁକ୍ତି ବତାଉଛି ଯେ ମୋତେ ମନେପକାଅ ତେବେ ତୁମେ ଶାନ୍ତ ହୋଇ, ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଚାଲିଯିବ । କେହି-କେହି ସନ୍ତାନ ତ ଶାନ୍ତ ରହି ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶାନ୍ତିରେ ରହିବା ଶିଖାଉଛନ୍ତି । କେହି ପୁଣି ଅଶାନ୍ତି ମଧ୍ୟ କରିଦେଉଛନ୍ତି, ନିଜେ ଅଶାନ୍ତ ରହୁଥିବାରୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଅଶାନ୍ତ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଏମାନେ ଶାନ୍ତିର ଅର୍ଥ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ଏଠାକୁ ଶାନ୍ତି ଶିଖିବାପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି ପୁଣି ଏଠାରୁ ଯିବା ମାତ୍ରେ ଅଶାନ୍ତ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଏମାନେ ଶାନ୍ତିର ଅର୍ଥ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ଅପବିତ୍ରତା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଅଶାନ୍ତି ହୋଇଥାଏ । ଏଠାକୁ ଆସି ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛନ୍ତି - ବାବା ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ଅଟେ । ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ବିଶ୍ୱର ବାଦଶାହୀ ନେବାର ଅଛି । ଆମେ ପବିତ୍ର ରହି ପୁଣି ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ନିଶ୍ଚିତ ହେବୁ । ପୁଣି ଘରକୁ ଯିବାପରେ ମାୟାର ତୋଫାନରେ ଫସି ଯାଉଛନ୍ତି । ଯୁଦ୍ଧ ହେଉଛି ନା । ତେଣୁ ଏମାନେ ପୁଣି ମାୟାର ଗୋଲାମ ହୋଇ ପତିତ ହେବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ଅବଳାମାନଙ୍କ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ସେହିମାନେ ହିଁ ଅତ୍ୟାଚାର କରୁଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛନ୍ତି କି ଆମେ ପବିତ୍ର ରହିବୁ କିନ୍ତୁ ପୁଣି ମାୟାର ଆକ୍ରମଣ ହେବା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଏମାନେ ଭଗବାନଙ୍କ ପାଖରେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛନ୍ତି କି ଆମେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ସମ୍ପତ୍ତି ନେବୁ, ଆମର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ବିକାରରୁ ମୁକ୍ତ ନିର୍ବିକାରୀ ରଖିବୁ । ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେବୁ ନାହିଁ, ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ଛାଡିଦେବୁ । ତଥାପି ବି ମାୟା ରାବଣ ପାଖରୁ ହାରିଯାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ କରି ଯେଉଁମାନେ ନିର୍ବିକାରୀ ହେବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ହଇରାଣ କରୁଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ କୁହାଯାଉଛି ଅବଳାମାନଙ୍କ ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାର ହେଉଛି, ପୁରୁଷ ତ ବଳବାନ ହୋଇଥାନ୍ତି, ସ୍ତ୍ରୀ ନିର୍ବଳ ହୋଇଥାଏ । ଯୁଦ୍ଧ ଆଦି କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷମାନେ ହିଁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଏମାନେ ବଳବାନ ଅଟନ୍ତି । ସ୍ତ୍ରୀ ବହୁତ ନରମ ସ୍ୱଭାବର ହୋଇଥା''ନ୍ତି । ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହିଁ ଅଲଗା ଅଟେ । ଏମାନେ ଘର ସମ୍ଭାଳିଥା'ନ୍ତି, ସନ୍ତାନକୁ ଜନ୍ମ ଦେଇ ତା'ର ପାଳନା କରିଥା'ନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ସେଠାରେ ଗୋଟିଏ ସନ୍ତାନ ହେବ କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ବିକାରର ଅଂଶ ମଧ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ମଧ୍ୟ କେବେ-କେବେ କହି ଦେଉଛନ୍ତି କି ଗୋଟିଏ ସନ୍ତାନ ତ ନିଶ୍ଚିତ ହେବା ଦରକାର - ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟିବାଲା ଅନ୍ୟକୁ ଠକିବା ପାଇଁ ଏହିପରି ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟର ସନ୍ତାନ କେଉଁ କାମର ଅଟନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ କି ବିନାଶ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ ଅଛି, ତେଣୁ ସବୁକିଛି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ମୁଁ ଆସିଛି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ କରାଇବା ପାଇଁ, ତାହା ତ' ହେଲା ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର କଥା, ସେମାନଙ୍କୁ ତ ବିନାଶର କଥା ଜଣା ନାହିଁ । ତୁମକୁ ଅବିନାଶୀ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏବେ ବିନାଶ ହେବାର ଅଛି । ତେଣୁ ତୁମର ପିଲାମାନେ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ଭାବୁଛ ଆମ କୁଳର ରକ୍ଷା ହେଉ କିନ୍ତୁ ପତିତ ଦୁନିଆର କୌଣସି ଚିହ୍ନବର୍ଣ୍ଣ ରହିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ଥିଲୁ , ମନୁଷ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ପାବନ ଦୁନିଆ ଥିଲା, ଯାହାକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କୁହାଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ଏବେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ହିଁ ବିକରୀ ଅଟେ । ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ଧର୍ମର ଗ୍ଲାନୀ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଆଦି ସନାତନ ଧର୍ମରେ ଏପରି କଥା ହୋଇନଥାଏ । ଡାକୁଛନ୍ତି ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ, ଆମେ ପତିତ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛୁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ପବିତ୍ର କରିଥିଲି ପୁଣି ମାୟା ରାବଣ ଯୋଗୁଁ ତୁମେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛ । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁଣି ଥରେ ପବିତ୍ର ହୁଅ । ତୁମେ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପ୍ରୟାସ କରୁଛ ପୁଣି ମାୟାର ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲୁଛି । ତୁମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ସା ନେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ କିନ୍ତୁ ଯଦି ମୁହଁ କଳା କରିଦେଲ ତେବେ ବର୍ସା କିପରି ପାଇବ । ବାବା ଆତ୍ମାକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ଦେବତାମାନେ ପବିତ୍ର ଥିଲେ, ସେମାନେ ପତିତ କଳା ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଦେବତାମାନଙ୍କର ଶରୀରକୁ ହିଁ କଳା ଦେଖାଉଛନ୍ତି, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ବୁଦ୍ଧ ଆଦିଙ୍କ ଚିତ୍ର କେବେ କଳା ହେବାର ଦେଖିଛ ? ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ଚିତ୍ର ହିଁ କଳା ତିଆରି ହୋଇଥାଏ । ଯିଏ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ଦାତା ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଆପଣ ଆସି ଆମକୁ ଉଦ୍ଧାର କରନ୍ତୁ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ସିଏ କ'ଣ କେବେ କଳା ହୋଇପାରିବେ, ସିଏ ତ ସଦା ସର୍ବଦା ପବିତ୍ର ଗୋରା ଅଟନ୍ତି । କୃଷ୍ଣ ପରବର୍ତ୍ତୀ

ଜନ୍ମରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ନେଲେ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି ନା । ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ମହାନ୍ ଆତ୍ମା ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି । କୃଷ୍ଣ ତ ଦେବତା ଅଟନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ କଳିଯୁଗ ଚାଲିଛି, ତେବେ କଳିଯୁଗରେ ମହାନ ଆତ୍ମା କେଉଁଠାରୁ ଆସିବେ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ ସତ୍ୟଯୁଗର ପ୍ରଥମ ରାଜକୁମାର ଥିଲେ । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଦୈବୀଗୁଣ ଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ଦେବତା କେହି ନାହାଁନ୍ତି । ଯଦିଓ ସାଧୁ ସନ୍ଥମାନେ ପବିତ୍ର ହେଉଛନ୍ତି ତଥାପି ବିକାର ଦ୍ୱାରା ତ' ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ସେମାନଙ୍କୁ ସନ୍ନ୍ୟାସ ଧାରଣ କରିବାକୁ ପଡୁଛି ଦେବତାମାନେ ତ ସଦା ସର୍ବଦା ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏଠାରେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି । ରାବଣର ୧୦ଟି ମୁଣ୍ଡ ଦେଖାଉଛନ୍ତି - ୫ଟି ସ୍ତ୍ରୀର ୫ଟି ପୁରୁଷର । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ଭିତରେ ୫ ବିକାର ରହିଛି, ଦେବତାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ବିକାର ଅଛି ବୋଲି କହିବା ନାହିଁ । ତାହା ହେଉଛି ସୁଖଧାମ । ଯଦି ସେଠାରେ ବି ରାବଣ ଥାନ୍ତା ତେବେ ଦୁଃଖଧାମ ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତା, ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଦେବତାମାନେ ମଧ୍ୟ ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ବିକାରୀ ହେଲେ ନା । ସେମାନଙ୍କୁ ଜଣାନାହିଁ ଯେ - ଗାୟନ ରହିଛି ଦେବତାମାନେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଅଟନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କର ପୂଜା କରାଯାଉଛି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ମିଶନ ରହିଛି । କେବଳ ପୁରୁଷମାନଙ୍କୁ ସନ୍ନ୍ୟାସ କରାଇ ମିଶନ ବଢାଇଥା'ନ୍ତି । ବାବା ପୁଣି ପ୍ରବୃତ୍ତି ମାର୍ଗର ନୂଆ ମିଶନ ଗଢୁଛନ୍ତି । ସ୍ତ୍ରୀ ପୁରୁଷ ଉଭୟଙ୍କୁ ହିଁ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ପୁଣି ତୁମେ ଯାଇ ଦେବତା ହେବ । ତୁମେ ଏଠାକୁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ହେବା ପାଇଁ ଆସିନାହଁ । ସେମାନେ ଗୃହସ୍ଥୀଙ୍କ ନିକଟରେ ଜନ୍ମ ନେଇ ପୁଣି ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ହେବା ପାଇଁ ବାହାରି ଯାଆନ୍ତି । ପବିତ୍ରତା ହିଁ ତୁମର ସଂସ୍କାର ଅଟେ । ତୁମେ ତ ଆସିଛ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବା ପାଇଁ । ଏବେ ତୁମେ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଇଛ ପୁଣି ତୁମକୁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ବାବା ପବିତ୍ର ଗୃହସ୍ଥ ଆଶ୍ରମ ଗଢୁଛନ୍ତି । ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ସତ୍ୟଯୁଗ ପତିତ ଦୁନିଆକୁ କଳିଯୁଗ କୁହାଯାଇଥାଏ । ଏଠାରେ କେତେ ପାପ ଆତ୍ମାମାନେ ଅଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏଭଳି ଆତ୍ମା ରହିବେ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେବେ-ଯେବେ ଭାରତରେ ଧର୍ମର ଗ୍ଳାନୀ ହୋଇଥାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ ପତିତ ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତି ତେବେ ନିଜର ଗ୍ଳାନୀ କରାଇଥା'ନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ପବିତ୍ର କରିଥିଲି ପୁଣି ତୁମେ ପତିତ ହେଲ, ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଶକ୍ତିହୀନ ହୋଇଗଲ । ତୁମେ ଯେବେ ଏହିଭଳି ପତିତ ହୋଇଯାଉଛ ତେବେ ପୁଣି ତୁମକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ମୋତେ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି । ଏହା ଡ୍ରାମାର ଚକ୍ର ଅଟେ ଯାହାକି ଘୂରି ଚାଲିଛି । ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପୁଣି ଦୈବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ । ତୁମ ପାଖରେ କ୍ରୋଧ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । କ୍ରୋଧ ଥିଲେ ତାଙ୍କୁ ଅସୁର ବୋଲି କୁହାଯିବ । ତୁମର ଅବସ୍ଥା ବହୁତ ଶାନ୍ତଚିତ୍ତ ହେବା ଦରକାର । କ୍ରୋଧ କଲେ କୁହାଯିବ ଏହାଙ୍କ ପାଖରେ କ୍ରୋଧର ଭୂତ ରହିଛି । ଯାହାଙ୍କ ପାଖରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଭୂତ ଥିବ ଦେବତା ହୋଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ନରରୁ ନାରାୟଣ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଦେବତାମାନେ ତ ନିର୍ବିକାରୀ ଅଟନ୍ତି ଯେପରି ରାଜା-ରାଣୀ ସେହିପରି ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ ନିର୍ବିକାରୀ, ଭଗବାନ ବାବା ଆସି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ କରୁଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା -

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଯେହେତୁ ବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ ପବିତ୍ରତାର ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଛ ତେଣୁ ନିଜକୁ ମାୟାର ଆକ୍ରମଣଠାରୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖିବାର ଅଛି । କେବେହେଲେ ମାୟାର ଚାକର ହେବାର ନାହିଁ ବା ଏହି ପ୍ରତିଜ୍ଞାକୁ ଭୁଲିବାର ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ଏବେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ଯିବାର ଅଛି ।

(୨) ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ହେଲେ ନିଜର ଅବସ୍ଥାକୁ ବହୁତ ବହୁତ ଶାନ୍ତଚିତ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । କୌଣସି ବି ଭୂତକୁ ପ୍ରବେଶ ହେବାକୁ ଦେବାର ନାହିଁ । ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାର ଅଛି ।

ବରଦାନ:- ନିଜର ମୁଖମଣ୍ଡଳ ଦ୍ୱାରା ସର୍ବ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରାପ୍ତିର ଅନୁଭବ କରାଉଥିବା ସର୍ବପ୍ରାପ୍ତି ସମ୍ପନ୍ନ ହୁଅ ।

ସଂଗମଯୁଗରେ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସର୍ବପ୍ରାପ୍ତି ସମ୍ପନ୍ନ ଭବର ବରଦାନ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଛି ଏବଂ ଏହିଭଳି ବରଦାନୀ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ମେହନତ କରିବା ପାଇଁ ପଡୁନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କର ଚେହେରାର ଚମକ ଜଣାଇ ଦେଉଛି ଯେ ଏମାନେ କିଛି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି, ଏମାନେ ପ୍ରାପ୍ତି ସ୍ୱରୂପ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । କେହି-କେହି ପିଲାମାନଙ୍କର ଚେହେରାକୁ ଦେଖି ଲୋକମାନେ କହୁଛନ୍ତି - ଏମାନଙ୍କର ଲକ୍ଷ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ, ଏମାନେ ବହୁତ ତ୍ୟାଗ କରିଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ତୁମର ତ୍ୟାଗ ଦେଖାଯାଉଛି କିନ୍ତୁ ଭାଗ୍ୟ ଦେଖାଯାଉନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ତୁମେମାନେ ସର୍ବପ୍ରାପ୍ତିର ଖୁସିରେ ରହି ନିଜର ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିବା ଭାଗ୍ୟକୁ ଅନୁଭବ କରାଇପାରିବ ତେବେ ଯାଇ ସେମାନେ ସହଜରେ ଆକର୍ଷିତ ହେବେ ଏବଂ ତୁମ ନିକଟକୁ ଆସିବେ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯେଉଁଠାରେ ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହ ଏବଂ ଏକମତରେ ଚାଲୁଥିବା ସଂଗଠନ ରହିଛି, ସେଠାରେ ସଫଳତା ସମାହିତ ହୋଇ ରହିଛି ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***